Πνιγόμουνα! Ἄνοιξα τὰ παράθυρα. Ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου χαμένο μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκουγόταν μόνο ὁ μονότονος ἦχος τῶν κυμάτων στ' ἀρογιάλι, μέσα σ' αὐτὴ τὴ θερμὴ νύχτα ὅπου σιγότρεμαν τὰ φῶτα τῶν φάρων. Μιλοῦσα μόνος μου, ἔφερνα πάνω κάτω τὴν κάμαρά μου, ἔσβυσα τὸ φῶς γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὰ ἔπιπλα καὶ τ' ἄλλα πραγματάκια ποὺ ἡ Τιάνα μ' ἀγάπη καὶ τρυφερότητα τὰ εἶχε ταχτοποιήσῃ σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα της.

Καὶ μόλις ξημέρωσε πάλι οἱ γιορτινὲς, θριαμβευτικὲς καμπάνες, ποὺ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ χαιρετοῦσαν τὴν ἑορτὴ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου....

Ἡ Τιάνα ἦρθε κατὰ τὸ μεσημέρι σπίτι μου, κομψή, χαριτωμένη, ὀκτινοβολοῦσα.... Καὶ μοῦ εἶπε :

— Ὦ τὸ ζωαράκι μου, ποὺ θέλει νὰ μοῦ κάνει μοῦτρα.. Δέστο ποὺ δὲ θέλει νὰ μοῦ μιλήσει.... Αὐτὸ ἔχει γοῦστο.... Μοῦ θύμωσε ἐπειδὴ τοῦ τὸ ἔσκασα χθές.

Τὰ νεῦρα μου εἶχαν τεντωθῆ μέχρι διαρρήξεως, τὸ μυαλό μου φλεγότανε. Τὴν ἅρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κοιτάζοντάς την μ' ἕνα βλέμμα κατηγορίας, ζητοῦσα νὰ βρῶ μέσα στὰ βαρειὰ καὶ κομένα βλέφαρά της, στὰ χαρακτηριστικά της, τὰ ἴχνη τῆς προδοσίας.

Μ' ἕνα ἔξαφνο κίνημα ἡ Τιάνα ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ μοῦ ψιθύρισε μὲ σφιγμένα τὰ δόντια :

— Θὰ μὲ κάνετε νὰ θυμώσω στὸ τέλος! Ἀφῆστέ με!

Ὁ θυμὸς μὲ εἶχε παραλογίσει.

Ἅρπαξα ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν ἀντάρτιδα ποὺ ἀντιστεκότανε μὲ μανία καὶ τὴν πέταξα μ' ἕνα κτηνῶδες σπρώξιμο κατὰ τὸν καθρέφτη τῆς ντυλάπας.

Ἕνα οὔρλιασμα ὀργῆς ξέφυγε ἀπὸ τὰ πνευστιῶντα στήθη μου. Ὀλόλυζα :

— Τιάνα, Τιάνα, μὲ ἀπάτησες.... Μὴ λὲς ὄχι....μὴ δοκιμάζεις νὰ πῆς ψέμματα.... Αὐτὸ φαίνεται.

Ἐκείνη μ' ἀπαντοῦσε μ' αὐθάδεια καὶ μὲ βρισιές.

— Ἠλίθιε, μοῦ φώναξε φαρμακερά.

Μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ μου τῆς ἔσβυσα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τὶς ποῦντρες καὶ τὰ χρώματα ποὺ ἔκρυβαν τ' ἀπομεινάδια τῶν ξένων φιλημάτων.

Ἐκείνη ἀναπήδησε σὰ νὰ τὴν εἶχα ἀγγίξει μὲ φλογισμένο σίδερο καὶ φώναξε μὲ χωρὶς καμμιὰ ντροπή :

— Ἔ, ναί! τὶ θέλεις; Σὲ ἀπάτησα.. Καὶ σὲ ἀπατῶ ἀπὸ καιρό, ἀπὸ καιρό, ναί... Ναί, βαρέθηκα τὴν ἀγάπη σου, τὴ βλακεία σου, ἐσένα ὁλόκληρο... —Φτάνει... φτάνει... φτάνει...

Σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ κρεβάττι ἄστραφτε ἡ φιλντισένια κάννη ἑνὸς μικροῦ ρεβόλβερ ποὺ ἐκείνη τὸ ἤθελε νὰ τὸ ἔχουμε πάντα δίπλα στὸ κρεββάτι, τὴ νύχτα. Εἴμουν σὰν τρελλός. Τὸ πῆρα. Τὴν σημάδεψα κατ' εὐθεῖαν στὸ πρόσωπο.

Ἐκείνη κιτρίνισε τρομερά, ἕνας ρόγχος τὴν ἔπιασε καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ἀγωνίας μοῦ φώναξε :

— Ὤ, Κλαύδιε! Μὴ μοῦ χαλάσῃς τὸ πρόσωπο!..

Τὸ ὅπλο γλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια μου.

Ἔπεσα λιπόθυμος στὰ πόδια τῆς ἀπίστου.

Ὅταν συνῆλθα, τὴν ἀναζήτησα ἀδίκως, πρόθυμος νὰ τὴν ἱκετεύσω, ἕτοιμος νὰ ἐξευτελιστῶ μπροστά της, νὰ τὴ συχωρέσω.

Αὐτὴ εἶχε φύγει γιὰ πάντα.

Καὶ οἱ καμπάνες ἐσήμαιναν, ἐσήμαιναν...

Ὦ Θεέ! πόσο μακριὰ εἶν' ὅλ' αὐτὰ σήμερα!...

René Maizéroy

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΙΣ

Ο "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

Ἡ πλέον περιπετειώδης, ἡ πλέον περιπαθής, ἡ πλέον παθητική, ἡ πλέον αἱματρά, ἡ πλέον γλυκειὰ καὶ θλιβερὴ ἐρωτικὴ ἱστορία, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν λάμπει καὶ φεγγοβολεῖ ἀπὸ ὡραιότητα καὶ καλοσύνην ἡ πεντάμορφη Ἱσπανίς.

ΔΟΛΟΡΕΣ

ἡ γυναῖκα ποὺ πολὺ ἠγάπησε καὶ πολὺ ἐμαρτύρησε καὶ ἐσπαράχθη!...

Παρακολουθοῦντες τὸ μυθιστόρημά μας αὐτὸ θὰ ζήσετε ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς μίαν μυστηριώδη ὑπόγειον πόλιν, θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου, ὁ ὁποῖος ζῇ ἑκατοντάδας ἐτῶν,, θὰ γνωρίσετε τὴν ὡραίαν, ποιητικὴν ἀλλὰ καὶ τρομερὰν ἐποχὴν τῶν ἱπποτῶν, θὰ χύσετε δάκρυα διὰ τὰ μαρτύρια ἑνὸς πιστοῦ ἀγγέλου, τῆς Μαγδαληνῆς, θὰ γνωρίσετε τὸν τρόμον μέσα εἰς οἰκίας μαγισσῶν ὅπου φρουροῦν βρυκόλακες, θ' ἀνατριχιάσετε πρὸ τῶν κακουργιῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, θὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν τοῦ πεπρωμένου,τὸ ὁποῖον οὐδεὶς διαφεύγει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελιῶν ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στραγγάλου καὶ Γαλάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Βασιλεῖς λιτοδίαιτοι καὶ βασιλεῖς φαγάδες. — Τὰ τσαρικὰ γεύματα.—Τὸ ραχάτ λουκοὺμ τοῦ Σουλτὰν Χαμίτ.—Πῶς ἔτρωγε ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας.—Τὸ πηρουνομάχαιρο τοῦ Κάϊζερ...

Θρόνοι καὶ θρόνοι κατέρρευσαν! Θέλετε ἐν τούτοις νὰ μάθετε τὰς γαστριμαργικὰς ἰδιοτροπίας τῶν διαφόρων Βασιλέων; Ἰδού, διαβάστε καὶ ἀπολαύσατε.

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν δυστυχῆ Τσάρον, τὸ θῦμα τῶν Μπολσεβίκων. Τὸ μέγα γεῦμα λοιπὸν εἰς τὸ τσαρικὸ παλάτι ἐδίδετο τὴν μίαν μ. μ. κατόπιν τὸ δειλινὸν εἰς τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας, τὸ πρόδειπνον εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ μισὴ καὶ τὸ δεῖπνον τὸ μεσονύκτιον.

Τὰ φαγητὰ τῶν τσαρικῶν γευμάτων εἶχαν αὐτοκρατορικὴν ἁπλότητα καὶ ἦσαν λίαν θρεπτικά. Ὁ Τσάρος ἦτο εὐχάριστος ἀμφιτρύων καὶ περιποιεῖτο πολὺ τοὺς προσκαλεσμένους του.

Ἡ Τσαρίνα ἐφέρετο ἐπίσης μ' ἐνδιαφέρον ὅπως ὁ σύζυγός της καὶ τὸν ὑποβοηθοῦσε στὰς περιποιήσεις του, ἐπιδοκιμάζουσα τὰ πάντα διὰ βλεμμάτων ἱκανοποιήσεως καὶ εὐχαριστήσεως.

Ἡ Ρωσσικὴ Αὐλὴ ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ πρώτη τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς φιλοξενίας.

Ἡ ἐθιμοτυπία δὲ στὰ τσαρικὰ γεύματα διατηροῦσε ἀρχαίας ρωσσικὰς συνηθείας.

***

Ἐπίσης ὁ μακαρίτης Φραγκῖσκος Ἰωσήφ, αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας, δὲν ἦτο πολὺ κοιλιόδουλος. Ἀπεναντίας, ὁ τροφοδότης τῶν ἀνακτόρων του,κόμης Κίνσης, ὁ ἀποθανὼν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν καὶ πλέον ἦτο φαγᾶς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων, ἀφῆκε δὲ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀλησμονήτους ἀναμνήσεις.

***

Ὁ Ἐδουάρδος τῆς Ἀγγλίας, ὁ πατὴρ τοῦ Γεωργίου ἦτο γνωστὸς γιὰ τὴ καλοφαγία ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας. Τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ ἡ γαλλικὴ κουζίνα, καὶ συχνὰ ἐγευμάτιζε σὲ παρισινὰ ἑστιατόρια. Ὅπου δὲ καὶ ἂν εὑρίσκετο, ἐξεθείαζε τὴν Γαλλικὴν μαγειρικήν.

***

Ὁ περίφημος Σουλτάνος Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ἦτο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς εἰς τὰ φαγητά του, φοβούμενος δηλητηρίασιν. Τὸ προσφιλέστερόν του γλύκισμα ἦτο τὸ λουκοῦμι, τὸ ὁποῖον συνώδευε μὲ καθαρώτατον νεράκι.

***

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσος ὁ ΙΒ', πατὴρ τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως,ὑπερβάλλετο εἰς αὐστηροτάτην δίαιταν. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐπὶ πλέον δὲν ἔπινε οὔτε σαμπάνια!

***

Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας δὲν ἦτο ὡσαύτως καὶ πολὺ φίλος τῶν καρυκευμάτων. Ἀπαιτοῦσεν ὅμως ὅπως παρατίθεται πάντοτε στὰ γεύματά του κονσομὲ μὲ ρύζι καὶ βραστόν. Ἔτρωγε πολὺ γρήγορα καὶ ἀνακατεμένα!

***

Ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου ἦτο λαμπρὸς φαγᾶς, ἡ δὲ φιλόξενος τράπεζά του ἔβριθε ἐδεσμάτων ποικίλων, ἐκλεκτῶν καὶ ὀφθόνων..

***

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Χάκων διατηροῦσε στὴν τράπεζά του τὰς πλέον ὡραίας θρησκευτικὰς παραδόσεις τῆς χώρας του. Ὑπῆρξε δὲ πιστὸς φίλος τῆς καλοφαγίας.

***

Ὁ πρώην Κάϊζερ! Εὐχαριστεῖται μὲ τὴν ἐθνικὴν μαγειρικήν. Εἶνε καλὸς πατριώτης, πιθανόν, ἀλλὰ κακὸς ἀμφιτρύων. Δὲν πίνει πολὺ κρασὶ καὶ προτιμᾶ τὸ νερό.

Ὅταν κάθεται στὸ τραπέζι, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ μιὰ τῶν χειρῶν του εἶνε ἐλαττωματική, χρησιμοποιεῖ ἕνα πηροῦνι μὲ ἐννέα δόντια εἰδικῶς κατασκευασμένο δι' αὐτὸν καὶ μόνον. Τὸ ἕνατο δόντι τοῦ πηρουνιοῦ αὐτοῦ εἶνε ἀκονισμένο, διὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸ μεταχειρίζεται ταυτοχρόνως καὶ ὡς μαχαῖρι. Τοιουτοτρόπως ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὰ δύο του τὰ χέρια διὰ νὰ φάγῃ, τρυπᾷ καὶ κόπτει τὰ φαγητά του μὲ ἓν καὶ μόνον ὄργανον.

Ὁ Λούκουλος

*

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισεν ἡ ἀποστολὴ τῶν νέων βιβλίων μας εἰς τοὺς συνδρομητάς μας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ταὐτόχρονος ἀποστολὴ εἰς ὅλους λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν, παρακακοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ μὴ ἀνησυχοῦν διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχουν εἰς χεῖρας των καὶ τὰ νέα ἀριστουργήματά μας.